FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ
fremsat den 18. april 1991 *

Hr. præsident,
De herrer dommere,

A — Faktiske omstændigheder

1. Med denne traktatbrudssag påtaler Kommissionen, at Den Hellenske Republik i de sidste fire måneder (september-december) i 1985 har lagt hindringer i vejen for private erhvervsdrivendes udførsler af majs til andre EF-medlemsstater og dermed har tilsidesat EØF-Traktatens artikel 34 [1] samt forordningen om den fælles markedsordning for korn [2].

2. Tvisten mellem parterne vedrører nærmere det spørgsmål, om den sagsøgte medlemsstat har anvendt en national, administrativ procedure for udførsler på en måde, der svarer til Kommissionens påtale. I henhold til den græske handelsministers afgørelser nr. E4/10110 og nr. B3.1871 af 4. og 12. december 1980 skal enhver eksportør af hensyn til valutakontrollen udfylde en blanket vedrørende »eksportfaktura-erklæring« og lade den påtegne af en forretningsbank til bekræftelse af, at den angivne pris er forskriftsmæssig. For enkelte, særskilt angivne varer skal der i stedet meddeles påtegning fra Den Græske Nationalbank, dog ikke for udførsler af majs. For disse krævedes der imidlertid i henhold til et telex af 2. september 1985 fra Den Græske Nationalbank til forretningsbankerne en »forudgående påtegning fra Afdelingen for Eksportkontrol« i Den Græske Nationalbank. Det er omtvistet under sagen, at de græske toldmyndigheder under den i sagen omhandlede periode kun tillod udførsler af majs, såfremt den i nævnte telex foreskrevne procedure var blevet overholdt.

3. Kommissionen har anført, at udførslerne blev hindret i forbindelse med den procedure, som Den Græske Nationalbank således skulle gennemføre, idet den omtalte afdeling nægtede at meddele påtegning, hvis der var tale om private erhvervsdrivende, eller trak meddelelsen heraf urimeligt i langdrag, hvilket derimod ikke skete med de ansøgninger, der blev indgivet af Centralkontoret for Forvaltning af Hjemmemarkedet (herefter benævnt »KYDEP«); Kommissionen mener, at KYDEP, hvis funktion Domstolen er bekendt med fra andre retssager [3], havde en særlig interesse i denne uens behandling.

* Originalsprog: tysk.

1 — Om det under retsmødet fremsatte klagepunkt om tilsidesættelse af EØF-Traktatens artikel 5 henvises endvidere til punkt 5 nedenfor.

2 — Rådets forordning (EØF) nr. 2727/75 af 29.10.1975 om den fælles markedsordning for korn (EFT L 281, s. 1) med senere ændringer.

3 — Dom af 29.11.1989 (sag C-281/87, Kommissionen mod Grækenland, Sml. s. 4015); dom af 12.7.1990 (sag C-35/88, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 3125; dom af 19.3.1991 (sag C-32/89, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 1321).

4. *Kommissionen* har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Den Hellenske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til fællesskabsretten, navnlig den førnævnte forordning nr. 2727/75, som Traktatens artikel 34 er en integrerende del af, og gennemførelsesforordningerne hertil, idet den i efteråret 1985 (fra september til december 1985) begrænsede eller forbød private at udføre majs, men samtidig tillod KYDEP at udføre majs.

— Den Hellenske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

5. Under den mundtlige forhandling henviste Kommissionen endvidere til den kritik, som den i stævningen fremførte af, at Grækenland under den administrative procedure ikke havde medvirket i tilstrækkeligt omfang til at få sagens faktiske omstændigheder oplyst. På grund af denne adfærd — som sagsøgte hævdes heller ikke at have ændret under sagens behandling for Domstolen — har Kommissionen nu nedlagt den yderligere påstand, at EØF-Traktatens artikel 5 kendes tilsidesat.

6. *Den Hellenske Republik*, der betragter Kommissionens påstand vedrørende det sidste punkt som nedlagt for sent, har påstået sig frifundet og Kommissionen pålagt at betale sagens omkostninger.

7. Vedrørende de relevante retsforskrifter, argumenter og beviser samt retsforhandlingernes forløb skal jeg, hvor dette er nødvendigt, anføre nærmere i forbindelse med min stillingtagen i det følgende. I øvrigt skal jeg henvise til retsmøderapporten.

B — Stillingtagen

8. *I.* Før jeg behandler spørgsmålet, om Kommissionen bør få medhold under sagen, hvilket er tvistens egentlige kerne, skal jeg fremsætte to *indledende bemærkninger.*

9. *1.* Hvad først angår indholdet og rækkevidden af den påstand, som der skal tages stilling til i nærværende sag, er jeg enig med Grækenland i, at den påstand, der blev nedlagt under den mundtlige forhandling og støttes på EØF-Traktatens artikel 5, ikke længere kan behandles, da den ikke er i overensstemmelse med procesreglementets artikel 38. Herefter skal stævningen indeholde søgsmålets genstand og sagsøgerens påstande. I sagen her har Kommissionen ganske vist i stævningen kritiseret sagsøgtes adfærd under den administrative fase under henvisning til artikel 5, men den har intetsteds tilkendegivet, at den også ønsker dette fastslået af Domstolen. Bedømmelsen af sagen skal således udelukkende foretages på grundlag af påstanden i stævningen, hvorved søgsmålets genstand fastlægges[4].

4 — Jf. om dette spørgsmål dom af 25.9.1979 (sag 232/78, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 2729, navnlig præmis 3).

10. *2.* For så vidt angår spørgsmålet om sagens antagelse til realitetsbehandling med det således fastlagte indhold, kunne der alene opstå tvivl på grund af den omstændighed, at den påståede tilsidesættelse, efter indholdet af stævningen, allerede var ophørt, da åbningsskrivelsen fremkom (11.11.1986), hvorfor det kunne hævdes, at betingelserne i EØF-Traktatens artikel 169, stk. 2, ikke er opfyldt. Det er herom tilstrækkeligt at påpege, at sagsøgte hele tiden (lige fra begyndelsen af den administrative procedure og — for Domstolen — indtil afslutningen af den mundtlige forhandling) har benægtet at have gjort sig skyldig i den påtalte tilsidesættelse. I henhold til Domstolens dom i sag 199/85 [5] har den ved EØF-Traktatens artikel 169 indførte ordning bl.a. den funktion at undgå, at en medlemsstats adfærd indbringes for Domstolen, når staten, efter at Kommissionen har indledt traktatbrudsproceduren, erkender det påtalte traktatbrud og bringer det til ophør inden for den af Kommissionen fastsatte frist. I den foreliggende sag er som anført den første af de anførte to betingelser i hvert fald ikke opfyldt. I lyset af denne fortolkning af EØF-Traktatens artikel 169 kan søgsmålet derfor admitteres [6].

11. *II.* For så vidt angår sagens *realitetsspørgsmål,* skal jeg kort nævne de bestemmelser, der har interesse for sagen — hvilke det er, er ikke omtvistet — og derefter tage stilling til spørgsmålet, om Kommissionens påtale kan anses for holdbar.

5 — Dom af 10.3.1987, Kommissionen mod Italien (Sml. s. 1039, præmis 7).

6 — Jf. vedrørende det nævnte spørgsmål endvidere mit forslag til afgørelse af 28.1.1986 i sag 103/84, Kommissionen mod Italien (Sml. 1986, s. 1759, jf. s. 1761); af 13.1.1988 i sag 240/86, Kommissionen mod Grækenland (Sml. 1988, s. 1835, jf. s. 1843); af 13.3.1991 i sag C-247/89, Kommissionen mod Portugal, dom af 11.7.1991, (Sml. I, s. 3659, 3670).

12. *1.* For så vidt angår de bestemmelser, hvorpå Kommissionen støtter sine klagepunkter, skal det først fastslås, *at* en hindring for vareudførslerne af den i sagen omhandlede art udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning i betydningen i Traktatens artikel 34, da den direkte og aktuelt kan hindre samhandelen inden for Fællesskabet [7], og *at* den i øvrigt virker som en særlig hindring for eksporthandelen, der er til fordel for hjemmemarkedet [8].

13. Den græske regering har ikke påberåbt sig nogen undtagelser fra dette princip om fri udførsel — som i henhold til artikel 21 i forordning nr. 2727/75 også gælder for de varer, der er omfattet af den fælles markedsordning for korn — hverken under henvisning til artikel 36 eller til andre tvingende hensyn, der anerkendes i fællesskabsretten, men har ene og alene bestridt, at det faktisk forholder sig som hævdet af Kommissionen.

14. Forudsætter man, at det faktiske sagsforhold er som anført af Kommissionen, foreligger der imidlertid ikke alene en tilsidesættelse af artikel 34, men også af forordning nr. 2727/75. Domstolen har nemlig senere flere gange fastslået, at når Fællesskabet i henhold til artikel 40 har oprettet en fælles markedsordning inden for en bestemt sektor, er medlemsstaterne forpligtet til ikke at gøre undtagelser fra denne ordning eller i

7 — Jf. dom af 11.7.1974 (sag 8/74, Procureur du Roi mod Benoît og Gustave Dassonville, jf. Sml. s. 837, præmis 5).

8 — Jf. dom af 8.11.1979 (sag 15/79, Groenveld mod Produktschap voor Vee en Vlees, Sml. s. 3409).
Bortset fra et tilfælde, hvor Kommissionen antager, at KYDEP kunne udføre et bestemt parti majs i en privat erhvervsdrivendes sted, fordi »eksporttilladelsen« herfor (se nedenfor fodnote 14) kort forinden var blevet tilbagekaldt fra denne, går Kommissionen tilsyneladende ikke ud fra en teori om, at udførslerne (systematisk) blev overført fra de private erhvervsdrivende til KYDEP. Den nævner blot generelt, at KYDEP ikke blev berørt af ændringerne.

øvrigt tilsidesætte den[9]. Det er hermed lagt til grund, at de fælles markedsordninger hviler på princippet om et åbent marked, som enhver producent frit har adgang til, og hvis funktion udelukkende reguleres ved foranstaltninger i henhold til ordningen selv[10]. Da den i sagen påtalte udførselsbegrænsning har grebet ind i markedets funktion ensidigt og på en anden måde end efter bestemmelserne i forordning nr. 2727/75, betragter Kommissionen med rette den over for sagsøgte påtalte adfærd som en tilsidesættelse ikke alene af EØF-Traktatens artikel 34, men også af den nævnte forordning[11].

15. For så vidt som Kommissionen er af den opfattelse — og også klart anfører dette i stævningspåstanden — at KYDEP var undtaget fra de anfægtede hindringer, bemærkes, at der ikke kan fremsættes indvendinger mod en sådan begrænsning af søgsmålets genstand. Jeg anser det heller ikke for nødvendigt at undersøge, om det herom anførte er rigtigt, fordi en sådan behandling af KYDEP blot ville være i overensstemmelse med Traktaten og den fælles markedsordning, uden på nogen måde at ændre ved det retsstridige forhold, der hævdes at foreligge med hensyn til private erhvervsdrivendes udførsler[12].

9 — Se f.eks. dom af 18.5.1977 (sag 111/76, Officier van Justitie mod Beert van den Hazel, Sml. s. 901); dom af 29.11.1978 (sag 83/78, Pigs Marketing Board mod Redmond, Sml. s. 2347); dom af 16.12.1986 (sag 124/85, Kommissionen mod Grækenland, Sml. s. 3935); dom af 22.9.1988 (sag 272/86, Kommissionen mod Grækenland, Sml. s. 4875).

10 — Jf. den i fodnote 9 nævnte dom i sag 83/78, præmis 57, og den i fodnote 3 nævnte dom i sag C-35/88, præmis 29.

11 — Jf. tilsvarende dommene i sagerne 83/78 og 272/86 (nævnt ovenfor i fodnote 9); Domstolen tog ikke stilling til spørgsmålet i en for nylig afsagt dom af 19.3.1991 (sag C-205/89, Grækenland mod Kommissionen, Sml. I, s. 1361, præmis 13).

12 — Jf. andet afsnit i fodnote 8.

16. 2. Jeg kommer nu til spørgsmålet, om Kommissionen, der her har bevisbyrden[13], har bevist, at det påståede traktatbrud, som Grækenland bestrider, foreligger.

17. a) Lad mig vedrørende dette punkt tage fat på mine overvejelser ved at undersøge de to breve, som selskabet Cargill sendte til Den Græske Nationalbank den 12. december 1985 og den 14. januar 1986, og som Domstolen ved en afgørelse om et processuelt spørgsmål tillod Kommissionen at fremlægge efter den ordinære frists udløb. Det fremgår af disse breve, at den nævnte virksomhed den 22. november 1985 ansøgte om en »eksporttilladelse«[14], som den imidlertid stadig ikke havde fået tildelt på det tidspunkt, da den sendte det andet nævnte brev (den 14.1.1986). Efter hvad Kommissionen uimodsagt har anført, udgør en sådan forsinkelse, når henses til handelssædvanerne inden for kornhandelen, ikke alene en forhaling, men er det samme som en endelig hindring af udførslen.

18. Den græske regering har ikke bestridt indholdet af disse to breve, hverken i sine bemærkninger til dem eller som svar på et spørgsmål fra Domstolen herom. Den græske regering har alene fremført, at virksomhedens fremstilling er ensidig. Under retsmødet anførte den græske regering i øvrigt yderligere, at det var betegnende, at selskabet Cargill ikke havde søgt at få sin ret ved de græske domstole. Jeg mener ikke, at dette argument er nok til, at indholdet af

13 — Jf. de principielle domme af 25.5.1982 (sag 96/81 og sag 97/81, Kommissionen mod Nederlandene, Sml. s. 1791 og Sml. s. 1819), senest bekræftet ved dom af 31.1.1991 (sag C-244/89, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 163, præmis 35).

14 — Der tænkes formentlig på en påtegning, som den sagen drejer sig om. Den græske regering har på et spørgsmål fra Domstolen herom således uimodsagt anført, at der ikke krævedes andre administrative eksporttilladelser end påtegningen på eksportfaktura-erklæringen.

brevene, som Domstolen har tilladt fremlagt efterfølgende, ikke kan lægges til grund ved bevisbedømmelsen i sagen. Det er i den forbindelse væsentligt, at der er tale om et faktisk sagsforløb, som de græske myndigheder var involveret i, således at det i de fremlagte breve anførte kun kan anses for tilbagevist, såfremt den sagsøgte medlemsstat fremfører *velunderbyggede* argumenter vedrørende de omtvistede konkrete forhold og giver en anden sagsfremstilling, der om fornødent støttes ved fremlæggelse af skriftlig dokumentation for det anførte [15].

19. Det følger af det anførte, at Kommissionens klagepunkt er berettiget, for så vidt angår tilfældet med selskabet Cargill, og under alle omstændigheder bekræfter denne sag, hvor længe det påståede ulovlige forhold varede.

20. b) Dernæst giver de oplysninger, der foreligger i sagen, efter min mening også grundlag for at konkludere, at der i forbindelse med det netop nævnte tilfælde ikke er tale om et enkeltstående tilfælde, men derimod et karakteristisk eksempel på den almindelige praksis i Grækenland i den i sagen omhandlede periode.

21. Hvad først angår de interesser, som efter Kommissionens opfattelse motiverede Grækenland til den anfægtede adfærd, skal der henvises til referatet fra KYDEP's 36. generalforsamling, som allerede er Domstolen bekendt fra sag C-35/88 [16] og sag C-32/89 [17], og hvis indhold, således som det fremgår af det af Kommissionen fremlagte dokument, ikke er blevet bestridt. Det fremgår af nævnte referat, at det på den ene side påhvilede KYDEP, uanset hvilke mængder det havde taget ind, at stille de mængder til disposition, der var nødvendige for at tilfredsstille den indenlandske majsefterspørgsel, men at de private kornhandlere på den anden side på det relevante tidspunkt (fra september og frem) kunne tilbyde producenterne højere priser end KYDEP, fordi de eksporterede samtlige indkøbte mængder til endnu højere priser. Domstolen fastslog i sagerne C-35/88 og C-32/89, at den græske stat fra januar 1981 udlignede KYDEP's tab som følge af organets foranstaltninger på kornmarkedet; KYDEP's købs- og salgspriser blev også fastsat af de græske myndigheder [18]. Såfremt man, navnlig af hensyn til de græske kvægopdrættere, ikke ønskede at forhøje salgsprisen, var der i den beskrevne situation en tilskyndelse til at afskære den efterspørgsel til højere priser, der skabtes ved de private erhvervsvirksomheders udførsler. Det ville ellers være nødvendigt at forhøje købsprisen, hvilket — hvis salgsprisen ikke var blevet ændret — ville have forøget KYDEP's behov for udligningsbetalinger fra staten; alternativt — hvis købsprisen ikke blev ændret — ville KYDEP's funktion med hensyn til leveringsforpligtelsen være blevet forstyrret. Hvis man endelig både havde forhøjet købs- *og* salgsprisen, ville det have skabt problemer med at opfylde formålet med, at interventionerne sker til priser fastsat af staten, nemlig at støtte de græske kvægavlere [19].

22. På baggrund af denne situation er det efter min mening uvæsentligt, hvorvidt KYDEP — som Kommissionen tilsyneladende

15 — Jf. om et lignende tilfælde dom af 22.9.1988 i sag 272/86 (fodnote 9 ovenfor), præmis 21.

16 — Dom af 12.7.1990 (jf. fodnote 3 ovenfor), præmis 20.

17 — Dom af 19.3.1991 (jf. fodnote 3 ovenfor), præmis 13 ff.

18 — Jf. dom af 12.7.1990 i sag C-35/88 (fodnote 3 ovenfor), præmis 22-25; dom af 19.3.1991 i sag C-32/89 (jf. fodnote 3 ovenfor), præmis 15 og 16.

19 — Jf. den uimodsagte argumentation i stævningen på s. 10, hvor det nævnes, at KYDEP forsyner markedet med subventioneret majs.

mener — havde interesse i at gennemføre udførsler i de private erhvervsdrivendes sted (f.eks. for selv at udnytte prisforskellene mellem græsk og indført majs). Det har heller ingen interesse, om den situation, som jeg netop har beskrevet, forværredes i løbet af den i sagen omhandlede periode som følge af nedskrivningen af drachmen den 19. oktober 1985 — Den Hellenske Republik bruger tilsyneladende denne dato som grundlag for det argument, at der ikke i tiden før var nogen særlig interesse i at forhindre udførslerne.

23. Den procedure, hvorefter der skulle meddeles påtegning af Afdelingen for Eksportkontrol i Den Græske Nationalbank, og som ifølge Kommissionen blev anvendt til at lægge hindringer i vejen for majsudførslerne i den i sagen omhandlede periode, kan hverken forklares tilfredsstillende med henvisning til valutakontrollen eller nogle af de andre hensyn, som den græske regering har anført som begrundelse.

24. Hvad for det første angår valutakontrollen, blev denne allerede varetaget ved den procedure, hvorefter den involverede forretningsbank ved en påtegning bekræftede transaktionens lovlighed ifølge valutalovgivningen. Dette passer med — et forhold, som Kommissionen med rette gør opmærksom på — at den i sagen omhandlede procedure ikke var henlagt under en valutaafdeling i Den Græske Nationalbank, men under bankens Afdeling for Eksportkontrol.

25. Den sagsøgte medlemsstat har da heller ikke anført valutakontrolmæssige hensyn som begrundelse for den i sagen omtvistede procedure, men anført, at proceduren blev brugt til at forbedre statistikken samt kontrollen med varebevægelserne. Disse begrundelser rokker ikke ved Kommissionens klagepunkter. For så vidt angår hensynet til statistikken, kunne dette være varetaget fuldt ud ved en almindelig udførselserklæring, uden at det var nødvendigt med en påtegning som betingelse for, at der kunne eksporteres. Argumentet om kontrollen med varebevægelserne kan forstås på to måder. Enten var der tale om statistiske hensyn, og i så fald gælder det netop anførte tilsvarende i denne forbindelse; eller også betyder det, at proceduren skulle gøre det muligt efter omstændighederne at forhindre udførslerne, hvilket kun kan bekræfte Kommissionens klagepunkt.

26. At Kommissionens kritik i det store og hele er berettiget, finder endvidere støtte i den omstændighed, at de artikler fra aviserne *Ta Nea* (7.11.1985) og *To Kerdos* (8.11.1985), som Kommissionen først citerede og derefter har fremlagt for Domstolen, nævner en offentlig udtalelse fra handelsministeren, ifølge hvilken udførslerne blev forbudt med virkning fra den 2. september 1985. Det fremgår endvidere af den fremlagte artikel fra avisen *Ta Nea*, at Den Græske Nationalbank skulle have fået til opgave at administrere forbuddet. Selv om den sagsøgte medlemsstat har forklaret, at handelsministeren ikke havde indført et udførselsforbud, har den imidlertid ikke forsøgt at forklare, hvordan pressen kunne være kommet frem med sådanne, i det væsentlige overensstemmende oplysninger[20]. Den sagsøgte medlemsstat har tværtimod blot fremsat to bemærkninger. For det første

20 — Jf. den hermed overensstemmende artikel fra avisen *I Vradyni* af 6.11.1985, som Kommissionen har fremlagt.

har den i al almindelighed givet udtryk for tvivl med hensyn til troværdigheden af udtalelser, der refereres i pressen; for det andet har den bemærket — som kommentar til Kommissionens anbringende om, at der blev lagt pres på landbrugsministeren for at få gennemført et sådant udførselsforbud — at landbrugsministeren ikke havde kompetence til at træffe en sådan afgørelse, og at Kommissionens argumenter ikke beviser, at handelsministeren traf den anfægtede foranstaltning.

27. Den Hellenske Republik har under den administrative procedure og for Domstolen fremlagt en række oplysninger og dokumenter for i det hele at gendrive Kommissionens klagepunkter, nemlig:

— en oversigt over de i *1986* indgivne ansøgninger om meddelelse af påtegning

— oplysninger om den *samlede* vægt af de mængder majs, som de private handelsvirksomheder *og* KYDEP udførte i den i sagen omhandlede periode (ca. 69 000 tons)

— oplysninger om de mængder, der *i hele 1985* blev udført af henholdsvis private handelsvirksomheder og af KYDEP

— oplysninger om de mængder, der blev *produceret* i Grækenland i 1984 og 1985

— papirerne vedrørende tre udførselsforretninger, som *KYDEP* gennemførte under den i sagen omhandlede periode på grundlag af påtegninger, der var meddelt *før* denne periode

— (i replikken og som svar på et spørgsmål fra Domstolen) en oversigt [21] over de udførsler, som private handelsvirksomheder *gennemførte* i den i sagen omhandlede periode, dog *uden angivelse af* datoen for ansøgningen om *påtegning*, henholdsvis meddelelsen heraf i hvert enkelt tilfælde.

28. Til dette sidste punkt skal der fremsættes en yderligere bemærkning. Den af den græske regering fremlagte oversigt vedrører tre udførsler, hvoraf to blev gennemført af selskabet Cargill, hver vedrørende 5 500 tons (14.10.1985), medens en yderligere udførsel, 20 000 tons, blev gennemført af virksomheden Kadinopoulos (27.9.1985). For så vidt angår selskabet Cargill, foreligger der intet om, at de to nævnte udførsler skal være baseret på påtegninger tildelt i den i sagen omhandlede periode. Tværtimod: De dokumenter, som Kommissionen har fremlagt i forbindelse med besvarelsen af Domstolens spørgsmål — kopier af et brev fra selskabet Cargill af 23. april 1990 til Kommissionen og af eksportfaktura-erklæringerne for den i sagen omhandlede periode — underbygger netop den formodning, at påtegningerne i begge tilfælde blev meddelt den 16. august 1985. For så vidt angår virksomheden Kadinopoulos, havde Kommissionen i åbningsskrivelsen og — for Domstolen

21 — Der dog allerede blev bebudet i svarskriftet.

— ved fremlæggelse af avisudklip gjort opmærksom på den omstændighed, at virksomheden den 27. september 1985 »ved en fejltagelse« havde fået meddelt en påtegning af en filial af Den Græske Nationalbank for en konkret majsudførsel, men at de græske myndigheder havde krævet, at virksomheden ikke benyttede påtegningen, hvilket den heller ikke gjorde. Denne omstændighed kunne i det højeste føre til at frikende sagsøgte, såfremt denne havde påvist, at den af sagsøgte nævnte udførsel af 27. september 1985 blev gennemført på grundlag af denne påtegning, der blev udstedt samme dag. På et udtrykkeligt spørgsmål fra Domstolen har Den Hellenske Regering imidlertid blot anført, at den ikke véd, om de to tilfælde vedrørte én og samme udførsel. Der findes heller ikke i øvrigt i sagen nogen oplysning til støtte for, at de to sager vedrører én og samme udførsel — bortset fra en (for sen) oplysning fra den græske regering i retsmødet, som imidlertid i det højeste viser, at den nævnte påtegning af 27. september 1985 også vedrørte en mængde på 20 000 tons, dvs. heller ikke giver et klart fingerpeg.

29. Ingen af de i det foregående nævnte oplysninger og dokumenter kan således anfægte bevisværdien af de af Kommissionen fremlagte indiciebeviser. Betydningen heraf er så meget mere væsentlig, som Domstolen efter afslutningen af den skriftlige forhandling udtrykkeligt anmodede den sagsøgte medlemsstat om at fremlægge en oversigt over alle ansøgninger om påtegning i den i sagen omhandlede periode med oplysning om, hvorledes disse ansøgninger var blevet behandlet, og herved angive de erhvervsdrivende hver for sig, ansøgnings- og afgørelsesdatoerne, mængderne og bestemmelsesstederne; den græske regering har imidlertid ikke efterkommet denne anmodning og har dermed ikke alene vist en manglende vilje til at samarbejde med fællesskabsinstitutionerne, men også afstået fra at udnytte den mulighed, den fik til at føre et effektivt forsvar.

C — Forslag til afgørelse

30. Af alle de anførte grunde foreslår jeg herefter Domstolen at

1) fastslå, at Den Hellenske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-Traktatens artikel 34 og forordning (EØF) nr. 2727/75, idet den i efteråret (september-december) 1985 hindrede private i at udføre majs til andre medlemsstater, og

2) pålægge Den Hellenske Republik at betale sagens omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 69.